

ညိုထွန်းလူ
စန္ဒကူးအိမ်
၁၈၈၈

အမှာစာ

ညိုထွန်းလူက သူရေးခဲ့တဲ့ဝတ္ထုတို (၁၄)ပုဒ်ပါတဲ့ စာမူဖိုင်ကလေး တစ်ခု ကျွန်မဆီယူလာပြီး သူ “စာအုပ်ထုတ်မလို့ အမေက အမှာစာရေး ပေးပါ” တဲ့။

ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ တစ်သက်မှာ မရေးတတ်ဆုံး၊ မရေးချင် ဆုံးစာဟာ စာအုပ်အမှာစာလို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ ဒါသာဖြစ်တယ်။ အမှာစာ ပေါင်းမြောက်များစွာကို ကျွန်မ ရေးပေးခဲ့ရပါပြီ။ ရေးခဲ့ရမှာပေါ့ ခိုင်း လာသူတွေက သူများမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မနဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးခင်မင်နေ သူတွေ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ငြင်းလို့မရဘူးလေ။ မရေးတတ်ပါဘူး ဆိုရင်လဲ မရေးတတ်တာပဲ ရေးပေးပါလို့ ဆိုတဲ့သူက ဆိုပါသေးတယ်။ ကဲ အဲဒီတော့ ဘယ့်နှယ်ငြင်းပါ့မတုံး။

ညိုထွန်းလူက သူ့ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်မှာ ကျွန်မ အမှာစာလိုချင်ပြန်ပြီ တဲ့။ ညိုထွန်းလူ ဆိုတာကလည်း တခြားလူမှ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မအနားမှာ အမြဲတမ်းဝင်ထွက်နေတဲ့ စာရေးဖော်ရတဲ့သားတစ်ယောက် မဟုတ် လား။ သူက ရေးပေးပါဆိုပြန်တော့ ရေးရပေဦးမှာပေါ့။

ကျွန်မအနီးအပါးမှာ ကျွန်မသား ညီပုလေးနဲ့အတူနေကြတဲ့ သား စာရေးဆရာတွေ ရှိကြပါတယ်။ ကျော်ရင်မြင့်တို့၊ ဆူးငှက်တို့၊ ညီစေမင်း တို့၊ သိုက်ထွန်းသက်တို့၊ နောင်းမြင့်တို့၊ ညိုထွန်းလူတို့ တစ်ပြုံကြီးပါ။ ဒီ လူသိုက်ထဲမှာတော့ ညိုထွန်းလူက တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်ပါ။

ကျွန်မတို့နားက တိရစ္ဆာန် ဆေးကုဆရာဝန်တွေ သိပ်အလုပ်လုပ်ကြရတာ။ တိရစ္ဆာန် ဆေးကုခန်းတွေမှာ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ တန်းစီ စောင့်နေကြရတာတွေတော့ ကျွန်မက သူ့ကို တိရစ္ဆာန်ဆေးကုစေချင်လိုက်တာ။ နို့ပေမယ့် သူက မကုပါဘူး။ သမီး(၂)ယောက်ကို ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ပေးထားပြီး သူက စာရေးပါတယ်။

ခုသူရေးတဲ့ဝတ္ထုတိုတွေဟာ ရုပ်ရှင်အမြဲတေ၊ ရွှေအမြဲတေ မြန်မာ့ဓန၊ ရနံ့သစ်၊ မြားနတ်မောင်၊ ရင်ခုန်ပွင့်၊ မဟေသီ၊ ဟန်သစ် စတဲ့မဂ္ဂဇင်း အစောင်စောင် မှာရေးခဲ့တာပါ။

သူ့ဝတ္ထုတိုကလေးတွေက ကျွန်မတို့ လူ့လောက၊ လူ့ဘဝတွေမှာ ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့နေရတာ ကလေးတွေကို သူက စာဖွဲ့တာပါ။ ဖွဲ့တော့ဟန်လုပ်ထားတာကွ၊ တတ်ယောင်ကားတွေ မပါပဲ ရိုးရိုးလေး သူမြင်တဲ့တစ်ကွင်းတစ်ကွက်ကလေးကို အပီအသ ရေးပြတာမို့ ဖတ်လို့ကောင်းပါတယ်။ သူ့ဝတ္ထုတိုကလေးတွေက ခေါင်းစဉ်ဖတ်ရုံနဲ့တော့ ဝတ္ထုက ဘယ်ဟာမျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းလို့မရဘူး၊ ဥပမာဆိုပါတော့ ဝတ္ထုနာမည်က “ကိုးဆယ့်ခွန်” တဲ့၊ ရေးထားတဲ့အကြောင်းကတော့ ရမ်းကုလုပ်စားနေတဲ့ ဆရာကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ရေးကိစ္စကို ညှိထွန်းလူက တောမှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတာကို လှလှပပ ဖွဲ့ပြတယ်။ ပြီးတော့မှ လူနာက နေကောင်းသွားတော့ လူနာကောင်မလေးကို ချစ်လို့ဖောဖောသီသီ ပေးထားခဲ့တဲ့ဆေးတွေကို မအေလုပ်တဲ့လူက နှမြောလို့သူလည်း ဘာရောဂါမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့ ဆေးတွေ အလဟဿ မဖြစ်ရအောင် အကုန်ယူသောက်ပစ်လိုက်တာနဲ့ အဆုံးသတ်ထားတယ်။ သူ့ဝတ္ထုအဆုံးသတ်ကလေးက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။

“ဆိုင်းတောင်ည” ဝတ္ထုလေးကတော့ ညှိထွန်းလူက သူ့

အတွေ့အကြုံကလေးတွေကို ရေးပြတာ ထင်ပါရဲ့။ ကားချပ်ကလေးတွေ
က ပီသ ပေါ်လွင်ပါတယ်။

သူ့ဝတ္ထုလေးတွေအားလုံး ဖတ်လို့ကောင်းတယ်၊ ဒီခေတ်က ဝတ္ထုတို
ခေတ်မဟုတ်လား။ ဒီခေတ်ထဲမှာ သူက လှလှပပ လူးလွန့်လှုပ်ရှားနိုင်
သားပဲ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ညှိထွန်းလူဟာ ခုတလောတော့လည်း
ဂျာနယ်တွေမှာ ဆောင်းပါးတွေပဲရေးနေပြန်တယ်။ ညှိထွန်းလူရဲ့ ဝတ္ထု
တိုတွေ မတွေ့မိပြန်ဘူး။

(လူထုဒေါ်အမာ)

*

ပါရဂူ၏ အမှာစကား

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ နယူးဒေလီမြို့ ရောက်သွားစဉ်က နယူးဒေလီမြို့ R.S.S အဖွဲ့ချုပ်၌ “ပန်ကျဂျာနယ်” ဟိန္ဒူအပတ်စဉ်က ကျွန်တော့်ကို အင်တာဗျူးလုပ်သည်။ ဂျာနယ်အယ်ဒီတာက မြန်မာ့ဝတ္ထုတိုများနှင့် ပတ်သက်၍ မေးခွန်းမေးသည်ဖြစ်၍ မြန်မာ့ဝတ္ထုအကြောင်း အနည်းအကျဉ်းပြောပြလိုက်သည်။

အနောက်တိုင်းဝတ္ထုများနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ ပြောရမယ့်နေရာ လဲမဟုတ်ဘူး။ ပြောလိုတဲ့စိတ်လည်းမရှိဘူး။ ပြောတတ်တဲ့ အခြေအနေလည်း မရှိဘူး။ မြန်မာ့ဝတ္ထုအကြောင်းမေးတော့ မြန်မာ့ဝတ္ထုများနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိနေတဲ့ မြန်မာ့ဝတ္ထုများ၏နောက်ခံဖြစ်တဲ့ အာရှတစ်လွှားက ဝတ္ထုများအကြောင်း အထူးအားဖြင့် ဝတ္ထုတိုများအကြောင်းကို စကားစပ်ပြီး ပြောပြချင်တယ်။ အာရှနိုင်ငံများထဲက အိန္ဒိယနိုင်ငံက ဝတ္ထုတိုများနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံက ဝတ္ထုတိုတွေဟာ အဆင့်မြင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ တရုတ်ဝတ္ထုတိုတွေကတော့ နိုင်ငံရေးဝါဒ အငွေ့အသက်တွေထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့အတွက် ဝတ္ထုတို “စံ” အမြင့်ဆုံးရောက်ဖို့ ကုန်းရုန်း တက်နေကြရှာတယ် မြန်မာ့ဝတ္ထုတိုအကြောင်း ပြောရရင်တော့ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာ့ဝတ္ထုတိုများရဲ့အဆင့်ဟာ အာရှနိုင်ငံများရဲ့ဝတ္ထုတို အဆင့်မှီလုနီးပါး ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

“ပန်ကျဂျာနယ်” အပတ်စဉ် ဟိန္ဒီဂျာနယ် အယ်ဒီတာကို ပြောပြလိုက်သော မြန်မာဝတ္ထုတိုများသည် အလှမ်းဝေးသောအဆင့်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ အကယ်၍ အခြေအနေပေးပါမူကား မြန်မာဝတ္ထုတိုများသည် အခြားအာရှနိုင်ငံများ၏ အဆင့်သို့အထိပင် လှမ်းတက်လာနိုင်ကောင်း လှမ်းတက်လာနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာဝတ္ထုတိုများ၏ အရည်အသွေးသည် မြန်မာနိုင်ငံ နယ်နမိတ် အပြင်ဘက် အဘယ့်ကြောင့် ထွက်မသွားသနည်း။ မြန်မာဝတ္ထုတို စာရေးဆရာများသည် နိုင်ငံတကာအတွက် အသုံးပြု၍ရသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဝတ္ထုရေးကြပေ။ လွတ်လပ်ရေးခေတ် သည်ဘက်ပိုင်း၌ နိုင်ငံအချို့သည် မြန်မာဝတ္ထုတိုများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။ သို့သော်လည်း မြန်မာဝတ္ထုတိုများ၏ အရည်အသွေးသည် ယင်းမြန်မာဝတ္ထုတို ဘာသာပြန်များ၏ အကူအညီဖြင့်လည်း နိုင်ငံတကာ စာပေလောက၌ ပြောလောက်ဆိုလောက် ထွန်းတောက်သွားခြင်းမရှိပေ။ ယင်းသို့ ထင်တိုင်း မပေါက်ဘဲဖြစ်ရခြင်းမှာ ဘာသာပြန်ဖို့ မြန်မာဝတ္ထုရွေးချယ်မှု အားနည်းနေသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။ ဘာသာပြန်ဖို့ ဝတ္ထုရွေးချယ်သူမှာ ဘာသာပြန်သူများဘက်မှ တာဝန်ပေးသော မြန်မာစာရေးဆရာ သို့မဟုတ် မြန်မာစာပေ ပညာရှင် တစ်ဦးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ အကယ်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဘာသာပြန်ဖို့ မြန်မာဝတ္ထု ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိသွားသည်ဆိုလျှင် ဘက်လိုက်မှု၊ မျက်နှာလိုက်မှု၊ ကိုယ့်အိတ်ထဲ ကိုယ်ဖိတ်မှု အစရှိသည့် တောင်ကြီးများကို ဖြတ်သန်းကျော်လွှားသွားနိုင်ပါမည်လော။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စာပေ အကဲဖြတ်တတ်သူလည်း ဖြစ်ရမည်။ မျက်နှာမလိုက်၊ ဘက်မလိုက်၊ တည့်တည့်မတ်မတ်၊ ခုံသမာဓိတစ်ဦးအဖြစ်မျိုးလည်း

ကျင့်သုံးရမည်။ သို့မှသာ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုများ မြန်မာနယ်စပ်
ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ တချို့ဘာသာပြန်ဆရာများကမူ သူတို့
ဘာသာ ပြန်ဖို့ ရွေးချယ်ကြသည်။ ယင်းသို့ မိမိတို့ စိတ်ကြိုက်ဝတ္ထုသည်
မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မည်။ နိုင်ငံခြားမှ ဘာသာပြန်
သော မြန်မာဝတ္ထုများကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ယေဘုယျအားဖြင့်
ဘာသာပြန်သူသည် မြန်မာဝတ္ထုကို သူ့ဘာသာစကားဖြင့် ဘာသာပြန်
တတ်သူ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း မြန်မာဝတ္ထုများကို ခြုံငုံပြီး လေ့လာထားသူ
မဟုတ်ပေ။ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာများထဲက သူ ဖတ်ဖူးသော သူနှင့်
နီးစပ်သူ၊ ဖတ်ဖူးသောဝတ္ထုလောက်သာ ရွေးပြီး ဘာသာပြန်သည်။
နိုင်ငံခြားဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ထားသော မြန်မာဝတ္ထုများသည် ယင်း
အခြေခံအရ ဘာသာပြန်ထားသော မြန်မာဝတ္ထုများက အများဆုံးဖြစ်
နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြန်မာဝတ္ထုများကို ပြည်ပနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံက
သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုထုတ်ဝေသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ
ရောက်သွားသည်။ ယင်းဘာသာပြန်မြန်မာဝတ္ထုများကို ဖတ်ရသော ထို
နိုင်ငံက စာပေသမားနှင့် စာရေးဆရာအချို့က “ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံမှာ ဒီလို
ဝတ္ထုမျိုးဘဲ ရှိသလား” ဟု မိမိကို မေးဖူးသည်။ ယင်းအထင်မျိုး ရောက်
သွားခြင်းမှာ သူတို့နိုင်ငံသို့ လက်ရွေးစင်အဆင့်မြင့် မြန်မာဝတ္ထုများ
ရောက်မသွားသည့်အတွက်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းအမြင်ဖြင့်ကြည့်
လျှင်လည်း ကိုယ့်နိုင်ငံ၌ ဘယ်လောက်လက်ရွေးစင် ဖြစ်နေဖြစ်နေ၊
ဘယ်လောက်အဆင့်မြင့်နေ မြင့်နေ၊ ယင်းအဆင့်မြင့်၊ ယင်း
လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုများသည် ပြည်ပနှင့် ထိတွေ့မှုကင်းမဲ့နေလျှင် ဝါးလုံး
ခေါင်းအပြင်ဘက်တွင် သာဖို့အတွက် ဝါးလုံးခေါင်းအပြင်ဘက်ထွက်ရ
မည်။ ဝါးလုံးခေါင်း အပြင်ဘက်ထွက်ဖို့ တာရှည်သော မြန်မာဝတ္ထုတို
များသည် မည်ကဲ့သို့သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သင့်သနည်း။ လက်ရွေးစင်

မြန်မာဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်မြောက်လာဖို့အတွက် မိမိဘာသာ မိမိတွေးတာ ကြံဆထားသော အင်္ဂါရပ် အချို့ရှိသည်။

၁။ ပြေပြစ်ချောညောသော မြန်မာစကားပြေဖြင့် သရုပ်သကန်ပေါ် အောင် ပုံဖော်နိုင်ခြင်း။

၂။ မြန်မာပြည်သူ့ဘဝ အမှန်ထင်ဟပ်ခြင်း။

၃။ မျက်မှောက်ခေတ် ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်း။

၄။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးစံ၊ မြန်မာ့စရိုက်များကို ဝေဖန်ရေးအမြင်ဖြင့် သုံးသပ်တင်ပြနိုင်ခြင်း။

၅။ အများ၏စရိုက်ဖြင့် ဟပ်ကြည့်၍ရသော ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးစီ၏ ပုဂ္ဂလိကစရိုက်ကို ပုံပေါ်အောင်ဖော်နိုင်ခြင်း။

၆။ မိမိရေးသော ဝတ္ထုကြေးမုံပြင်ရှေ့တွင် မိမိက မကြာခဏရပ်မပြ ခြင်း။

၇။ မိမိ၏ မြန်မာစာဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်းဆင်းရဲခြင်းကို ဖာထေး သည့်အနေဖြင့် အပြီးအမောက်မတည့်သော အစပ်အဟပ်မတည့်သော၊ ဘုတေ့ ထစ်တေ့ ရှောင်ကွင်း မရသော၊ လျှာခလုတ်တိုက်သော စကားလုံး အသစ်အဆန်းများကို မြန်မာစကားပြေလောကထဲ ဆွဲသွင်းမ လာခြင်း။

၈။ နိုင်ငံရေးဝါဒတစ်ခုခု၏ အရောင်အဆိုးမခံရခြင်း

၉။ မိမိပေးလိုသောရသကို အတင်းမယူခိုင်းဘဲ အနုပညာမြောက် များစွာ ပေးနိုင်စွမ်းရှိခြင်း။

၁၀။ ဝတ္ထုရေးချိန်၌ ဝတ္ထုစာရေးဆရာသည် “အတ္တ” ကခွာနေရ

ခြင်း။

၁၁။ မိမိမျက်မှောက်လောက၏ အတွေ့အကြုံများနှင့် ဖီလာဖြစ်သော စိတ်ကူးယဉ်လောကက စိတ်ကူးယဉ်အကြောင်းကို ဇာတ်အိမ်ဇာတ်ကွက် မလုပ်ခြင်း။

၁၂။ ရိုးသားခြင်း။

ယင်းအင်္ဂါရပ်များသည် လက်ရွေးစင် မြန်မာဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မွေးဖွားဖြစ်ပေါ်လာစေရေးအတွက် ရှိသင့်ရှိအပ်သော အင်္ဂါရပ်များဖြစ်ကြသည့် မည်သည့်စာပေဝေဖန်ရေး စာအုပ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ မည်သည့် ဝတ္ထုရေးနည်း ပညာစာအုပ်နှင့် မည်သည့်အနုပညာ ဝေဖန်ရေး စာအုပ်ကိုမှ မလေ့လာဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် စာရင်းချပြထားသော အင်္ဂါရပ်များဖြစ်သည်။

ညိုထွန်းလူသည် သူ၏ဆောင်းပါး၊ သူ၏ဝတ္ထုတိုများကြောင့် စာနယ်ဇင်းလောက၌ နာမည်ရနေသူ စာရေးဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခု “ဝတ္ထုတို စုစည်းမှု” သည် စာနယ်ဇင်းများ၌ ပါပြီးဖြစ်သော သူ၏ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ညိုထွန်းလူ၏ ဝတ္ထုတိုများသည် ဝါးလုံးခေါင်းထဲက ထွက်ဖို့ တာရှည်နေသော ဝတ္ထုတိုစာရင်းထဲတွင် ပါဝင်သော ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သလော။ မိမိ တွေးခေါ်ကြံဆထားသည့် လက်ရွေးစင် မြန်မာဝတ္ထုတို အင်္ဂါရပ်များနှင့် ညီညွတ်သော မြန်မာဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သလော။ အင်္ဂါရပ်အားလုံးနှင့် မညီစေကာမူ တစ်စုံတစ်ရာသော အတိုင်းအတာအထိ ညီညွတ်သောဝတ္ထုတိုများဖြစ်သလော။

ယင်းမေးခွန်းကို ဖြေရန်အတွက်မူ ညိုထွန်းလူ၏ “ဝတ္ထုတို စုစည်းမှု” ကိုဖတ်သော စာဖတ်ပရိသတ် ပုခုံးပေါ် ပြောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

(ပါရဂူ)

၃၀.၈.၂၀၀၁

*

ရေးသူအမှာ

တကယ်တော့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ထုတ်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အမျိုးမျိုးဟန်ပြင်ရင်းနဲ့ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုသာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မည်သို့မျှ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့သေး။

ကျွန်တော်က ဝတ္ထုတိုများကို စိတ်ကူးရသည့်အခါမှ ရေးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်လေ တစ်နှစ်လုံးမှာ (၂)ပုဒ်၊ (၃)ပုဒ် လောက်သာရေး ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဝတ္ထုတိုအရေးကြဲရသည့်အထဲ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ပါလာသည့် ကိုယ့်ဝတ္ထုတိုကလေးများကို မှတ်မှတ်သားသား စုဆောင်း ထိန်းသိမ်းထားတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်ဖြစ်လာဖို့အတွက် မလိုအပ်ဘဲ အချိန်တွေ ကြန့်ကြာသွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ ရေးဖော်ရေးဖက်မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများရဲ့ ဝိုင်းဝန်း ကူညီမှုကြောင့် လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားခဲ့ရသည်။ ဆက်လက်၍လည်း ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်(၂) နှင့် (၃) ကို ထုတ်ဝေဖို့ စိတ်ကူး စီစဉ်ထား ပါသည်။

လူ့ဘဝ လူ့သက်တမ်းဆိုတာ ဘာမျှမသေချာပါ။ မရေရာပါ။ ထို ကာလတိုကလေးအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ဘယ်လိုနေထိုင် ဖြတ်သန်းခဲ့ ကြပါသလဲ။ လွန်ခဲ့သည့် (၃)နှစ်က ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွား

ရှာသည့် ဇနီးသည်ကို သတိရမိပြန်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် မေတ္တာလွှမ်းခြုံသည့် မိသားစု ဘဝလေးကို တောင့်တခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံလို့သာဆိုရပါတော့မည်။

လူတိုင်းလူတိုင်လိုလို ဘဝအမောထဲမှာ စုံချည် ဆန်ချည် ကူးခပ်နေကြရသည်။ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ တဒင်္ဂ ခဏမျှသာဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တွေ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်ခဲ့လျှင်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာ၊ စေတနာတွေ အရင်ခံထားပြီး အပြန်အလှန် ယုံကြည်မှုတွေဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ကြလျှင် ...။ ကမ္ဘာမြေလွှာသည် မေတ္တာရနံ့တွေ သင်းပျံ့ကာ ငြိမ်းချမ်းသာယာလာခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က မိသားစုတိုင်းမှာ အစဉ်အမြဲ မွေးပျံ့နေပြီး မေတ္တာရိပ်တွေဖြင့် အေးမြနေသည့် စန္ဒကူးအိမ်လေးတွေ ရှိနေစေချင်ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ထိုကဲ့သို့ ကြည်နူးမှုလေးကို စိတ်ကူးမျှော်မှန်းကာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်လေးအား စန္ဒကူးအိမ်လို့ အမည်ပေးလိုက်ပါသည်။

ယခုထုတ်ဝေလိုက်သည့် စန္ဒကူးအိမ်ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်စာအုပ်တွင် ကျွန်တော်ရေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုတွေထဲက သင့်တင့်မျှတမည့် ဝတ္ထုတိုလေးများကို ရွေးချယ်စုစည်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များအားလုံး စန္ဒကူးအိမ်က မွေးမွေးပျံ့ပျံ့ မေတ္တာစေတနာများကို ရယူခံစားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။ စာရေးသူအဖို့ ကိုယ့်ဝတ္ထုတိုများကို ယခုလို စုစုစည်းစည်း မြင်တွေ့လိုက်ရပြန်တော့ အခါကြီး နေ့ကြီးများတွင် သားသမီးများက လာရောက်ကန်တော့ကြ၍ ကျေနပ်ပီတိဖြာခဲ့ရသော မိဘများလိုပင် ခံစားကြည်နူးခဲ့ရသည်။ စန္ဒကူးအိမ် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်အတွက် ကျွန်တော့်အား သားသမီးသဖွယ် အမြဲသွန်သင် ဆုံးမစောင့်ရှောက်ပြီး အမှာစကားရေးပေးခဲ့ကြ

သည့် အမေလူထုဒေါ်အမာနှင့် ဆရာပါရဂူတို့အား ကျေးဇူးတင်
ကန်တော့ရပါသည်။ ထို့အတူ စာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် ဝတ္ထုတိုလေး
များ စုဆောင်းပေးကြသည့် ဆရာလေးကိုတင်၊ ဆရာကိုရိုးကွန့်၊ ဆရာ
သိုက်ထွန်းသက်၊ ဆရာစိုးဘားဒိုင်၊ ဆရာနေဝင်းမြင့်၊ ဆရာဆူးငှက်၊
မျက်နှာဖုံး သရုပ်ဖော်ပုံ ရေးဆွဲပေးသည့် ဆရာပန်းချီမြင့်မောင်ကျော်တို့
နှင့် အတူ ထုတ်ဝေသူ ဦးတင်လင်း (ဆွေသဟာစာပေ) တို့အား
ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံး နှလုံးစိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့
ကြပါစေ။

မေတ္တာဖြင့်

ညိုထွန်းလူ

ချောင်းကျဉ်းရေစုန်

(၁)

ဆန်ကောဝိုင်းလေးထဲမှာ ပြည်ဝက်ခန့် မရှိတရှိသွန်ကြဲထားသည့် ဆန်တွေကို လက်ဖြင့် ထိုးဆွမွေနှောက်ရင်း စပါးလုံးတွေ၊ ခဲလုံးတွေကို သန့်စင်ဖယ်ရှားရသည့်အလုပ်မှာ ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် မလုပ်လို့ မဖြစ် ပြန်ပေ။ အသက်အရွယ်အိုမင်းလာချိန်တွင် ထမင်းချက်တာကအစ ပျော့ပျော့အိအိကလေးချက်ထားမှ စားလို့ရတော့သည်။ ထမင်းစားရင်း နဲ့ ခဲတစ်လုံးတလေလောက် ကြိတ်ဝါးမိလိုက်လျှင် အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်ခံစားရသည်။

ကျင့်သားရနေသည့် လက်ချောင်းကလေးများသည် ဆန်ဖြူဖြူထဲသို့ ထိုးနှစ်ပြီး သန်းဥစမ်းသလို ထိတွေ့ခံစားရသည့် ခဲလုံးလေးတွေကို အသာအယာ ကောက်ယူ၍ အနားမှာ ဖြန့်ခင်းထားသော ဂုန်နီအိတ် အပိုင်းလေးပေါ်မှာ စုပုံထားသည့် စပါးစေ့ ဝါဝါကလေးတွေကိုလည်း နံနက်အိပ်ရာထတွင် ရောက်လာတတ်သည့် ခိုကလေးတွေအတွက် သေသေချာချာ ဖယ်ထားပေးရသည်။ အချို့သော စပါးလုံးလေးတွေ ကတော့ မှုန်ဝါးမှေးသီနေပြီဖြစ်တဲ့ အမေရီရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်ကို တိမ်းရှောင်ပြီး ဆန်စေ့ပုံတွေထဲသို့ တိုးဝှေ့ပျောက်ကွယ် သွားကြလေ့ရှိ သည်။ အမေရီကတော့ ခါးတွေညောင်းတောင့်ပြီး ဇက်ကြောတွေ တင်းမာမတတ် ဖြစ်နေတာတောင် ဇွဲနဲ့ပဲနဲ့ ဆန်ရွေးနေဆဲပင်။

‘မြရီရယ်၊ နင်နယ် ပင်ပန်းလှတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး ခဲပါလည်း ဖယ်စားလို့ ရတာပဲဟာ’

ခင်ပွန်းသည် ဦးဘညီရဲ့ ကရုဏာစကားကိုပင် သတိမထားမိအောင် ပင် အလုပ်ထဲမှာ အာရုံ စူးနစ်နေတတ်သည်။ သည်လိုပဲ ဆန်ရွေးရင်း ဟိုဟိုဒီဒီတွေးရသည်ကိုက ဘဝနေဝင်ချိန် အဘွားအိုအတွက် ရခဲလှသည့် အချိန်ဖြုန်းနည်းကလေးဖြစ်သည်။ စိတ်လက်ပျော်ရွှင်လာစေသည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း လက်ဖြင့် မွေလိုက်တိုင်း အတည်တကျမရှိ နေရာရွှေ့ပြောင်းနေရသည့် ဆန့်စေ့လေးတွေလိုပင် အမေရီရဲ့ အာရုံများသည် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေတတ်သည်။ သွေးလေမလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ အသားစိုင့်တွေ ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲလာသည့်တိုင်အောင် အမျှင်မပြတ်နိုင်သည့် အတွေးမျှင်တန်းထဲမှာ နစ်မွန်းနေတတ်သည်။ အတွေးတွေက မဆုံးနိုင်သည်နှင့်အမျှ စိတ်ပူပန်စရာတွေလည်း ပိုမိုများပြားလာလျက်၊ ပူပန်ကြောင့်ကြစိတ်များသည် မန္တလေးက သားကြီးတင်ဝင်းနဲ့ မုံရွာမှာနေသည့် သားငယ် ခင်ဇော်တို့ဆီမှာ လွန်းပြေးသလို ပြေးနေခဲ့သည်။ အသက်ကြီးလာလေလေ သားသမီးအတွက် ပူပန်စိတ်မောရသည့် ဒုက္ခကလည်း လောင်စာနဲ့တွေ့သည့် မီးလို ပိုမို အားကောင်းလာခဲ့သည်။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဟိတ်ဟန်တွေနဲ့ ဘာကောင်ပဲ ဖြစ်နေကြဖြစ်နေကြ မိဘကတော့ ယခုအချိန်အထိ ကလေးလို မြင်နေဆဲ။

အငယ်ကောင်က သိတတ် လိမ္မာသည်မို့ စိတ်အေးရသော်လည်း အကြီးကောင်အတွက် စိတ်ကမမြောင့်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရုံးကနေ အိမ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် ပြန်ပါ့မလား။ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေကလည်း များပါဘိသနဲ့။ ကလေးသုံးယောက် ရလာတာတောင် အသိတရားက မရှိချင်သေးဘူး။ အဖော်ကောင်းလို့၊ ဘာလို့ ညာလို့နဲ့ အရည်ကလေးကလည်း စွက်ဖက်ချင်သေးသည်။ စိတ်မမြောင့်စရာအကြောင်းတွေကို ခင်ပွန်း

သည်အား ပြောလိုက်ရင်တော့ ‘မန္တလေး မင်းကိုယ်တိုင် သွားနေချေလေ’ ဟု ဘုရားကားပြောဦးမည်။

နေမဖြစ်လို့သာ နေမဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဟိုဘက်ဆယ်ဘူတာတောင် လွန်ရောမည်။ ချွေးမဖြစ်သူကလည်း လူကြုံရင် ကြုံသလိုတစ်မျိုး၊ စာနဲ့တစ်မျိုး လှမ်း၍ တိုင်တတ်သည်။ ဒီအကောင်ကြီးအတွက် ခက်သည်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဘယ်လိုဆုံးမရတော့မှာလဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ဦးစွန်းဖုတ်ကလေးဆွဲ၍ ပြောဆို ထုထောင်းလို့ ရလျှင်လည်း ကောင်းသား။

‘အမေ့သား ဒီလိုမူးနေလို့ကတော့ အလှူမှာ ရေစက်ကို အတူတူ မချဘူး’ တဲ့ ချွေးမဖြစ်သူရဲ့ စကားကို ကြားယောင်ရင်း အမေရီ ပြုံးမိသွားသည်။ ဪ ကလေးတွေ တိုးလို့တွဲလောင်း ဖြစ်နေကြတာတောင် ပြောတာ၊ ဆိုတာ၊ နေတာ၊ ထိုင်တာ တစ်ယောက်မှ အချိုးမပြေကြသေးဘဲကိုး။ တင်ဝင်းကလည်း တင်ဝင်းမို့ အနေအထိုင် မဆင်ခြင်။ ထင်ရာစိုင်းချင်တဲ့ အကောင်။ ချွေးမဖြစ်သူကလည်း အပြောအဆိုမတတ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားပေမယ့် မသကာ ချော့ချော့မော့မော့ကလေး ပြောတန်ပြောရမှာပေါ့။ ပြောလိုက်မှဖြင့် ကိုယ့်စကားကိုယ် ဘယ်ကိုရောက်လို့ရောက်မှန်းမသိတဲ့ မိန့်မမျိုး။ အင်း ခက်ပါတိလေ။

အို ဘာတဲ့ ခုနက သတိရလိုက်ပါတယ်။ အလှူဆိုလား။ အမေရီသည် တွေးရင်းနဲ့ အလှူအကြောင်းကို သတိရလာသည်။ ဟုတ်ပေသား ပဲ လာမည့် ဝါဆိုလမှာ တင်ဝင်းသားကြီး စောမြင့်ကို ရှင်ပြုပေးရတော့မှာပါလား။ အလှူရက်ကိုလည်း သတ်မှတ်ပြီးဖြစ်သည်။ အနှစ်နှစ် အလလက မျို့သိပ်ချုပ်တည်းထားခဲ့ရတဲ့ ဆန္ဒတွေ မကြာခင်မှာ ပြည့်စုံအောင်မြင်တော့မည်။ အမေရီ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးနေသည်။ နား

ထဲတွင် ဆူညံရယ်မောသံ၊ အသံချဲ့စက်အသံ၊ ပြောသံများသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ သားငယ်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ သားကြီးကတော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် နှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မွေးထားသည်။ ရှင်လောင်း၊ နားထွင်း အဝတ်အစားတွေနဲ့ သားနား ပျော်ရွှင် မြူးတူးနေကြမည့် မြေးတွေကို တွေး၍ မြင်ယောင်မိချိန်တွင် အမေရီရဲ့ မျက်နှာတွင် ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်လာသည်။

ဖွဲ့မှုန်တွေ ပေနေသည့်လက်ကို တင်ပါးစွန်းမှာ သုတ်လိုက်ပြီး နောက်နားမှာ အဆင်သင့် ချထားသည့် ဆေးပေါ့လိပ်တို့နဲ့ မီးခြစ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိရင်း -

‘အမေ ဒီနှစ် ဝါမဝင်ခင် စောမြင့်ကို ရှင်ပြုပေးမလို့’ ပြောလိုက်တဲ့ သားကြီးစကားကို ကြားယောင်နေဆဲ၊ ကြားကြားရချင်း ကိုယ့်နားကို မ ယုံမကြည် ဖြစ်ရသည်။ မူးလာလို့များ တွေ့ကရာ ပြောသလားဟု ထင် မိသည်။ ကြည်လင်ရွှင်ပျနေသည့် တင်ဝင်းမျက်နှာကို တွေ့မြင်ရတော့မှ ပဲ စိတ်တုံးတုံးချကာ တကယ်ပဲ ဝမ်းသာချမ်းမြေ့သွားသည်။

‘မန္တလေးမှာ လှူလိုက်မယ်အမေ၊ ဦးဣန္ဒက ကျောင်းမှာပဲ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေအချို့ကို ဖိတ်ပြီး’

တင်ဝင်း စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။ အမေရီက ချက်ချင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘နေဦး မောင်တင်ဝင်းရဲ့ မင်းတို့နှယ်ကွယ် ဒီလို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ဖို့ စိတ်မှကူးရက်ပလေ။ ဘယ်ဖြစ်မှာတုံး။ တစ်သက်မှာတစ်ခါပဲ လှူရတန်းရတဲ့ ကိစ္စ။ အမေကတော့ ငါ့မြေးတွေကို ရွာမှာပဲ ရှင်ပြုပေး မယ်။ မင်းတို့ပြောသလို ပြီးစလွယ်မလုပ်နိုင်ပေါင်။ မင့်တုန်းကရော အ

မေဘယ်လို ရှင်ပြုခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား။ ငါ့မြေးကြီး စောမြ
င့်က မောင်ရှင်လောင်း လုပ်ချင်လွန်းလို့တဲ့ မှတ်မိသေးရဲ့လား။ အမေ
မန္တလေးကိုလာရင် ခဏခဏ ပြောရှာတယ်။ ရွာမှာပဲ လှူကြရအောင်
မောင်တင်ဝင်း၊ ကုန်ကျစရိတ်အတွက်တော့ ဘာမှ မပူနဲ့ အမေလည်း
နိုင်သလောက်ထည့်မယ်’

အားပါးတရ ပြောနေသည့် အမေရီရဲ့ အမူအရာကြောင့် လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘဲ
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

‘မင်းတို့ကို အခုမှ ဖွင့်ပြောရဦးမယ်၊ ငါ့မြေးတွေကိုများ ရှင်ပြုရင်ဆို
ပြီး ဟိုတုန်းကတည်းက အမေကျိတ်စုထားရတာလေ၊ မင်းတို့အဖေ
တောင် မသိဘူး။ တရုတ်ဇေလုံအကြီးကြီးတွေက နှစ်ဆယ့်ငါးလုံး ပြီး
တော့ ဝါးတောမဘက်ကထွက်တဲ့ လက်သုတ်ပုဝါ အကြမ်းက အထည်
လေးဆယ်၊ မနှစ်ဆီက အမေမန္တလေးရောက်တုန်း ဈေးချိုတာနဲ့ ဝယ်
ထားတဲ့ အမွှေးပွ တဘက်တွေက ဆယ့်ခြောက်ထည်’

တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည့် သားနဲ့ ချွေးမအမူအရာကိုကြည့်ရင်း အမေ
ရီရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပီတိဖြာဝေနေသည်။ ကာလရှည်လျားစွာ ဂှက်ကွယ်
ဖုံးအုပ်ထားသည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖွင့်အံလိုက်ရ၍လည်း စိတ်လက်
ပေါ့ပါး သွားရသည်။ အမေရီရဲ့ စကားကို နားထောင်ရင်း တင်ဝင်းတစ်
ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေသည်။

သားဖြစ်သူကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ‘ဟင်း အခုမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်
သွားပြီလား၊ ကလေးအဖေ ဖြစ်လာတာတောင် ရှေ့နောက် မစဉ်းစား
ဘူး၊ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားဖို့လောက်ပဲ သတိရတယ်။ ကိုယ့်သားသမီး
တွေကို လူချင်းတူအောင် ထားနိုင်ဖို့ စိတ်ကူးဖော်မရတဲ့ ခွေးလို

အကောင် ' အမေရီရဲ့ ကရုဏာဒေါသများသည် နှုတ်ဖျားမှ ထွက်မလာပါ။ ဪဘဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးတွေကို ရှင်ပြုပေးဖို့ သတိရတာကိုက တော်သေးသည်လို့ ဆိုရပေမည်။

သူတို့တတွေ မလုပ်နိုင်ရင်လည်း တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်တွင် မြေးတွေကို ရှင်ပြုပေးဖို့ အမေရီရဲ့ ရင်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားပြီးသား။ ဘယ်နှယ့် ဧည့်သည်အနည်းအကျဉ်းဖိတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရေစက်ချသင်္ကန်းဆီးပေးတာမျိုးတော့ အမေရီ လက်သင့်မခံနိုင်ပေ။ ရွှေထီးဆောင်းပြီး သျှိုးထိုးသံတဆူဆူနဲ့ မြင်းပေါ်မှာ အခွံသားထိုင်နေမည့် မြေးကြီးစောမြင့်ကို မြင်လှချင်သည်။

'သူတို့တတွေလည်း နိုင်သလောက်နဲ့ အဆင်ပြေသလို လုပ်ရတာပဲ မြရီရယ်။ သူတို့ စီစဉ်သလို မန္တလေးမှာလည်း ကောင်းသားပဲ'

ဟု ခင်ပွန်းသည်က ပြောရှာသည်။

'အလိုတော် ကျုပ်မြေးကြီးကိုတော့ ဒီလို ပြီးစလွယ်ကြီး မလုပ်နိုင်ပေါင်။ ကလေးကို မြင်းစီးပြီး ရွာလှည့်ပြချင်တာတော်ရဲ့။ တော် ပြောလိုက်ပုံက ကိုယ့်သွေးသားမဟုတ်သလိုပဲ' ပက်ကနဲ ပြန်ပြောလိုက်သောကြောင့် ဦးဘညီလည်း ရှေ့ဆက် စကားပြောမရအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ အပြန်အလှန် စကားအချီအချ မပြောချင်တော့တာမို့ 'ကောင်းသားပဲလေ' လို့ ချွေးသိပ်စကား ဆိုလိုက်မှ အမေရီ ကျေနပ်သွားသည်။ ဘယ်သားသမီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း မိဘတိုင်း ချစ်ကြသည်။ ဒါပေမယ့် အတောင်အလက်စုံလို့ လွမ်းခွဲထွက်သွားပြီး သူတို့ဘဝလေးတွေကို သူတို့ နိုင်နင်းအောင် လှုပ်ရှားရုန်းကန် ကြိုးစားနေကြချိန်မှာ တရားပြည့်သူပီပီ နေရာတကာ လိုက်၍ အပူမရှာချင်တော့။ အိုမင်းမစွမ်း ပင်စင်စားဘဝမှာ တတ်နိုင်

သမျှ အပူအပင်ကင်းပြီး ကိုယ့်ဘဝလေးနဲ့ကိုယ် အေးအေးသက်သာ နေချင်သည်။ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ စခဲ့သည့် ဘဝသည် တစ်ချိန်မှာ သည်နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်ကို သဘောမပေါက်နိုင်သေးသည့် အမေရီအတွက် အနည်းငယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

*